

บทที่ 7

องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์

เค้าโครงเรื่อง

1. ลักษณะทั่วไปของผู้ลี้ภัยอาหรับปาเลสไตน์
  - 1.1 ชีวิตในค่ายผู้ลี้ภัย
  - 1.2 การเริ่มต้นขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์
2. องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์
  - 2.1 องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์หรือ พี แอล ไอ
  - 2.2 องค์การฟาราห์
  3. การต่อสู้ขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์
  4. ความขัดแย้งระหว่างอิยิปต์ จอร์แดน ซีเรีย และการสนับสนุนกองโจรอาหรับปาเลสไตน์
  5. กลุ่มอื่นๆ ของชุมชนปาเลสไตน์และความยุ่งยาก
  6. ความเป็นผู้นำของยัสเซอร์ อาระฟัต
  7. ความขัดแย้งระหว่างองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์กับรัฐบาลจอร์แดน
    - 7.1 กรีนจูน (Green June)
    - 7.2 แบล็ก เซปтемเบอร์ (Black September)
  8. ความสันหวังขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ ในการเป็นผู้นำทางการเมืองของชุมชนปาเลสไตน์

สาระสำคัญ

1. ความล้มเหลวของชาواห์รับปาเลสไตน์ในความพยายามสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวแก้กัน
2. ความรู้สึกชาตินิยมของชาواห์รับปาเลสไตน์ที่ลึกซึ้งในประเทศอาหรับต่างๆ เริ่มต้นด้วยการรวมตัวกันเป็นองค์กรกึ่งกองโจร

3. ความเคลื่อนไหวขององค์การ พี แอล ไอ และองค์การพาต้าห์
4. ความเป็นผู้นำองค์การปลดปล่อยของยัสเซอร์ อาระฟัต
5. ความขัดแย้งระหว่างองค์การปลดปล่อยกับรัฐบาลจอร์แดน เห็นได้จากเหตุการณ์ “กรีนจูน” และ “แบล็ค เชฟเทนเมอร์”

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาจนบทที่ 7 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. อธิบายถึงความพิเศษและสาเหตุของความล้มเหลวของชาวอาหรับป่าเลสไตน์ ในการรวมตัวกันเป็นชาติและสร้างสถาบันแห่งชาติขึ้น
2. อธิบายถึงชีวิตและปัญหาของชาวอาหรับป่าเลสไตน์จะลักษณะอยู่ในประเทศอาหรับ ต่าง ๆ
3. วิเคราะห์ถึงแรงจูงใจที่ทำให้ชาวอาหรับป่าเลสไตน์เริ่นต้นรวมตัวกันก่อตั้งเป็น องค์กรกองโจรก่อการเมือง
4. วิเคราะห์ผู้นำสำคัญขององค์การปลดปล่อยในการทำงานต่อสู้โดยเฉพาะยัสเซอร์ อาระฟัต
5. อธิบายเหตุการณ์สำคัญที่เกิดในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1970 เมื่อมีผู้พากยาน ถอนปลดประชานมพระเจ้าอุสเซนแห่งจอร์แดน
6. อธิบายเหตุการณ์สำคัญที่เกิดในเดือนกันยายน ค.ศ. 1970 เมื่อกองโจรทำการร้าย การบินค่าง ๆ

1. ลักษณะทั่วไปของผู้ลี้ภัยอาหรับปาเลสไตน์

ในระหว่าง 60 ปี ที่ผ่านมาประชาชนชาวปาเลสไตน์ที่พูดภาษาอาหรับได้พำนາຍรวมกันเป็นชาติและสร้างสถานบันแห่งชาติขึ้น อย่างไรก็ตาม พวากษาประสบความล้มเหลวในทั้ง 2 ประเด็น ชาวอาหรับปาเลสไตน์ไม่สามารถสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวแก่กันในด้านการเมือง สังคม ตลอดจนดินแดน หรือแม้แต่การจะตกลงเห็นด้วยกับผู้นำหรือสถาบันใดๆ ความพำนາຍและความล้มเหลวของพวากษาอู่ให้เกิดความยุ่งยาก ความไม่เป็นระเบียบและความสั่นหวังนับเป็นเหตุการณ์ที่เด่นชัดในประวัติศาสตร์ของตะวันออกกลาง

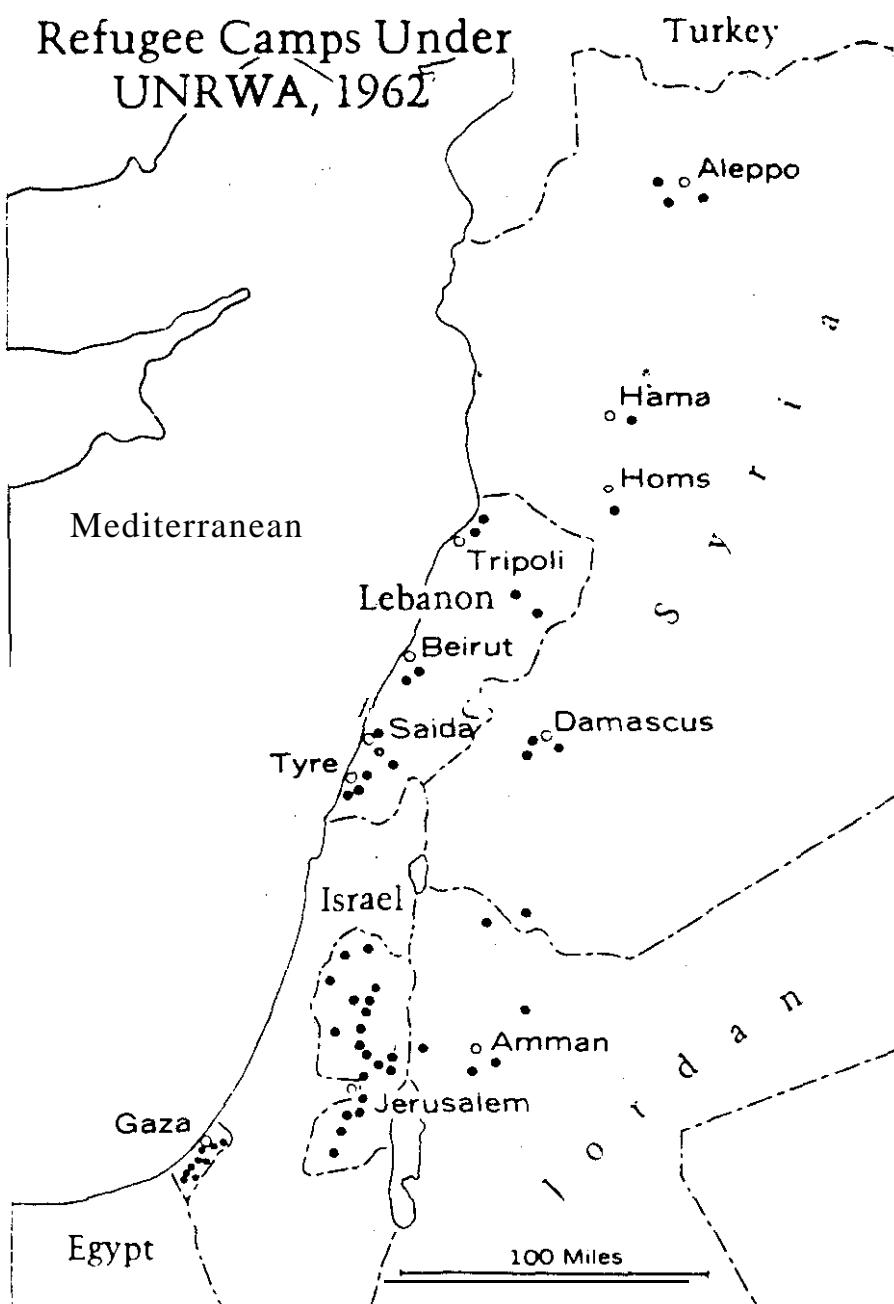
ในค่ำประกาศนักเพอร์ ค.ศ. 1917 ชาวปาเลสไตน์ถูกเรียกว่าเป็นชุมชนที่ไม่ใช่เชื้อสายยิวคงอยู่ในประเทศ (อีก 50 ปีต่อมานายกรัฐมนตรีอิสราเอลชื่อโกลดา เมร์ (Golda Meir) ได้กล่าวว่าไม่มีสิ่งที่เรียกว่าชาวปาเลสไตน์ ในปัจจุบันนี้มีชาวอิสราเอลเพียงเล็กน้อยที่มีความรับผิดชอบในการสนับสนุนความคิดเช่นนั้นแต่จะมีผลอย่างลึกซึ้งต่อชาวปาเลสไตน์ที่สั่นหวัง)

ลักษณะสำคัญของชุมชนผู้ไม่ใช่เชื้อสายยิวคงมีอยู่กีด ภาษา ศาสนา อารชีฟ และความรู้สึกดังเดิม ชุมชนทั้งหมดเหล่านี้พูดภาษาอาหรับซึ่งมีทั้งชาวมุสลิมและคริสตเดียน ความแตกต่างด้านภาษาไม่เพียงแต่ลึกซึ้งมากเท่านั้น แต่ยังแฝงกระจายออกไปเกินกว่าที่ชาวตะวันตกจะรู้สึกได้

ในสมัยที่ปาเลสไตน์เป็นดินแดนหนึ่งของจักรวรรดิอตโตมันประชานแบ่งแยกออกเป็น “ชุมชน” แต่ละชุมชนมีservicetogether มาก การเป็นทหาร การเสียภาษี ฐานะของครอบครัว เช่น การแต่งงานหรือการหย่าร้าง และเรื่องมรดก ผู้นำทางศาสนาของแต่ละชุมชนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้แทนของชุมชนซึ่งมีหน้าที่ด้านศาสนา สังคม และการเมือง ชุมชนแต่ละแห่งมีขนาดใหญ่ และมีอิสระจากรัฐบาลกลางและไม่มีความสัมพันธ์ทางการเมืองและการปกครองกับชุมชนอื่นๆ

สิ่งที่แสดงให้เห็นชัดถึงการแบ่งแยกกีดกันภูมิศาสตร์ ความแตกต่างเรื่องภาษา และศาสนาจะเห็นได้จากการที่ชาวปาเลสไตน์พูดภาษาอาหรับล่วงไปหลายอาชีวอยู่ในหมู่บ้านและเลี้ยงชีพโดยการนำผลิตผลทางเกษตรกรรมไปขาย ชุมชนหมู่บ้านจะมีอิสระด้านวัฒนธรรมในระดับสูง การเมือง และอิสระจากรัฐบาลกลางและจากหมู่บ้านอื่นๆ แต่ละหมู่บ้านมีสิทธิในการป้องกันตนเอง การเก็บภาษี บ่อน้ำ และลำารพวากษาเดินทางไปมาภายใต้ของหมู่บ้าน ฉะนั้นหน่วยทางการเมืองที่มีประสิทธิภาพภายในทั้งประเทศก็คือหมู่บ้านนั้นเอง พวากษาไม่สนใจโลกภายนอกอันกว้างใหญ่รัฐบาลออกอตโตมันที่พำนາຍเรียกเก็บภาษีก็เป็นศัตรุของพวากษา แต่ความคิดในการจัดตั้งประเทศชาติปาเลสไตน์ยังไม่อยู่ในความคิดคำนึงของพวากษา

อย่างไรก็ตาม ได้มีการท้าทายจากชุมชนที่อยู่ใกล้เคียงพวากษ์พูดภาษาอาหรับเหล่านี้ นั่นก็คือ ชุมชนยิวและการท้าทายของลัทธิโซโนนนิสต์ แต่ก็ไม่สามารถทำให้การแบ่งแยกในหมู่พวากษ์พูดภาษาอาหรับยุติลงได้ โดยเฉพาะในยุคที่ถูกอังกฤษปกครองการพัฒนาความรู้สึกดังเดิม (ความเกลียดชัง) กลับยิ่งเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างไรก็ตาม ความพ่ายแพ้ของการกบฏในปี

แผนที่แสดงค่ายผู้ลี้ภัยชาวอาหรับ ที่ตั้งอยู่ในประเทศต่างๆ¹

¹Ibid., p. 234.

1936-1939 และความเคลื่อนไหวของผู้นำแห่งชาติในยุคสังคมรัฐตลอดจนกฏอัยการศึก และการอพยพ ของชาวปาเลสไตน์ที่พำนัชในสังคมปี 1948-1949 ได้ทำให้ความรุนแรงของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันซึ่งมืออยู่เพียงเล็กน้อย ยิ่งพัฒนาไปอย่างเชื่องช้าและด้วยความเจ็บปวดสังคมปี 1948-1949 เป็นหนึ่งในเหตุการณ์ของยุคเวลาสามัญใหม่ที่ยุ่งยากมากที่สุด สังคมรัฐนี้มีผลทำให้ชาวอาหรับในปาเลสไตน์ประมาณ 80% ลี้ภัยเสียที่อยู่อาศัย ที่ดินและประเทศชาติในฤดูร้อน ค.ศ. 1950 องค์การสหประชาชาติได้ให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ชาวปาเลสไตน์ประมาณ 896,690 คน ซึ่งเป็นผู้ลี้ภัยประมาณ 31,000 คน อาศัยอยู่ในอิสราเอลและที่เหลือจะจัดกระจายพลด้วยจากกัน โดยอาศัยอยู่ในค่ายลี้ภัยที่แบ่งแยกหลายแห่งในประเทศอาหรับต่างๆ คือ เลบานอน ซีเรีย จอร์แดน และจำนวนคนชา扎ในอียิปต์

1.1 ชีวิตในค่ายผู้ลี้ภัย

ในค่ายที่พักผู้ลี้ภัยเหล่านี้ ชาวอาหรับอาศัยอยู่อย่างน่าเวทนาทั้งในด้านอาหาร การกินและศีลธรรม คนที่มีงานทำดีก็จะต้องเป็นคนที่มีการศึกษาดีที่สุดและคนที่ขาดดีก็จะมีบ้านอยู่อย่างถาวรในภูมิภาค ชาดีอาระเบีย และดิเมีย ส่วนผู้ที่อาศัยอยู่ในค่ายก็เหมือนตกนรกทั้งเป็น พวกราษฎรไม่สามารถกำหนดใช้ชีวิตตามปกติของตนเองได้ ผู้ลี้ภัยส่วนใหญ่ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ก็จะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่และคนแก่ตามลำดับในที่อยู่อาศัยที่เป็นเต็นท์ขาดๆ บางคนก็อยู่ในถ้ำ และส่วนใหญ่จะอยู่ในสิ่งก่อสร้างสาธารณะ องค์การ UNRWA ขององค์การสหประชาชาติจ่ายเงินช่วยเหลือเพียงไม่เกิน 27% ต่อปี สำหรับการรักษาโรค อาหาร ที่อยู่อาศัย และเสื้อผ้า

ภายในเวลา 10 ปี หลังสังคมปี 1948-1949 ผู้ลี้ภัยมากกว่า 50% เมื่อออกไปอาศัยอยู่นอกค่ายก็จะไม่ได้มีชีวิตอยู่นานเกิน 10 ปี ส่วนพวกร้อยละ 40 ที่อยู่ในค่ายได้เห็นการเข้ามาของชุมชนใหม่ พวกรสชาติซึ่งเป็นชนรุ่นใหม่ (ลูกหลาน) รุ่นแรกประกอบด้วยชาวนาพวกรสชาติไม่เคยรู้จักชีวิตที่อยู่นอกค่าย คนหนุ่มสาวเหล่านี้จะแตกต่างไปจากพวกรสชาติที่มีอาชญากรรมกว่าซึ่งอพยพมาจากปาเลสไตน์ โลกของพวกราษฎรจะเลิกและแอบจำจัดอยู่ในค่าย ประสบการณ์และความจงรักภักดีถูกดึงเข้าสู่ศูนย์กลางในค่ายเท่านั้น ค่ายแต่ละแห่งได้กล่าวเป็นโลกเด็กๆ โดยตัวของมันเอง ค่ายลี้ภัยแต่ละแห่งแบ่งแยกกันเองโดยพรมแดนธรรมชาติและสิ่งกีดกันทางเศรษฐกิจ ผู้ลี้ภัยเหล่านี้เติบโตขึ้นในบรรยากาศของความแตกแยกและความไม่สงบมีระเบียนมากยิ่งกว่าสามัญพ่อแม่ของพวกราษฎร ความสันหนังที่พวกราษฎรไม่มากเท่าไรก็ดูจะสันหนังอย่างสมบูรณ์และมากขึ้นเท่านั้น

ผู้ลี้ภัยเหล่านี้ได้รับเงินเดือนเพียงเล็กน้อยจากองค์การสหประชาชาติ พวกราษฎรต้องอาศัยประชานของประเทศเจ้าของบ้านสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างในการดำรงชีวิต งานมีให้ทำเพียงเล็กน้อย รายได้ต่ำ ผู้ที่อาศัยในค่ายในเลบานอนต้องการทำงานแต่ก็ถูกดูถูกเกลียดชังและถูกรุกรานโดยชาวเลบานอน ผู้ที่อาศัยอยู่ในค่ายในซีเรียก็เช่นเดียวกันได้รับการดูถูกเหยียดหยามจากชาวซีเรีย ส่วนผู้ที่อาศัยอยู่ในจำนวนคนชา扎ก็ถูกตัดออกจากสังคมอียิปต์ในขณะที่ผู้ลี้ภัยในจอร์แดน

มีความเป็นอยู่ที่ดีกว่า ทั้งนี้เพราะชาวอาหารับประทานและชาวจอร์แดนเคยมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมานาน จะเห็นได้ว่าชาวปาเลสไตน์ลึกลึกลึกได้รับสัญชาติจอร์แดน มีฐานะดี มีการศึกษาดี และความสูญเสียจากสงครามก็ขอยกเว้นอีกสักครู่ พวกเขางานราชการเริ่มต้นชีวิตใหม่โดยการทำงานในสำนักงานของจอร์แดน ส่วนพวกลึกลึกลึกอีกสักครู่ ก็จะจัดกระบวนการในงานสมุทรอาหาร แฟร์กิล่าเนื้อ และห่างไกลออกไปตามที่ต่างๆ

1.2 การเริ่มต้นขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์

ชาวปาเลสไตน์ผู้ลึกลึกลึกปฏิเสธว่าเป็นทรัพยากรบุคคลสำหรับการเมืองของประเทศอาหารทั้งหลาย ขณะที่ชาวปาเลสไตน์เหล่านี้ต้องปั้นต่อรัฐบาลอาหารของประเทศต่างๆ ที่พวกรดใหญ่ ทำให้ลักษณะเฉพาะของผู้ลึกลึกลึกแตกต่างกันซึ่งกันและกันรัฐบาลและผู้นำอาหารที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ชาวปาเลสไตน์ก็ไม่เคยสนใจการเมืองจนกระทั่งประมาณค.ศ. 1962 แรงกระตุนอันดับแรกก็คือความสนใจในด้านทหาร พวกราชาได้เห็นหน่วยคอมมานโดของรัฐบาลอาหารที่ปฏิบัติการจากอิอิปต์เพื่อโภตติอิสราเอลทางภาคใต้ระหว่างเดือนมีนาคมค.ศ. 1955 ต่อมาก็ประมาณ 2-3 เดือนกลุ่มอีกสักครู่ ก็ปฏิบัติการจากจอร์แดนเพื่อโภตติอิสราเอล เช่นเดียวกัน หลังจากนั้นกลุ่มนี้จึงโภตติงานจากเดนานอนกับรัฐบาลเหมือนกัน อย่างไรก็ตามกลุ่มนี้จึงโภตติงานเหล่านี้ไม่ได้รวมกันอย่างเห็นได้ชัด กลุ่มที่ทำงานจากชุมชนภาษาอูกูบรรยายโดยองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ว่าได้รับการฝึกฝนและนำโดยข้าราชการประจำกองทัพอิอิปต์และทำงานอย่างกระฉับกระชูบไม่เป็นระเบียบ

กลุ่มนี้จึงเหล่านี้มีวัตถุประสงค์ที่ถูกจำกัด ถูกตัดออกจากเพื่อบ้านและอยู่อย่างลักษณะ ท้าทายการรวมตัวกันเข้าสู่เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ อย่างไรก็ตาม สำหรับการเริ่มต้นขององค์การกองโจรอาหารก็ไม่มีบันทึกที่เป็นเอกสารที่จะให้ความรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่ ก่ออย่าง เป็นไปในการนำไปสู่องค์การทางการเมืองของพวกราหารบประทานและพวกราหารบประทาน การที่พวกราชาได้อ่านวรรณคดีอารบิกโคลงกลอนและนิยายซึ่งจะทำให้ได้เข้าใจถึงสาเหตุของการเกิดความเคลื่อนไหวแบบกองโจร สิ่งที่ปรากฏชัดก็คือคนหนุ่มสาวซึ่งเดินโดยมาจากการท่องจำอันนั้นในวัยเด็ก การนักเล่าของผู้อาวุโส ความเสียง และความต่อต้านชีวิตลึกลึกลึก คนเหล่านี้จะเริ่มนี้ ความรู้สึกใหม่นั้นคือความรู้สึกชาตินิยมที่เริ่มต้นด้วยการรวมตัวกันเป็นองค์การที่มีความเคลื่อนไหว กล้ายกกองโจร

กิจกรรมการเรียนที่ 1

ชีวิตในค่ายผู้ลี้ภัยของชาวอาหารบประทาน มีลักษณะอย่างไร จงอธิบาย

2. องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์

องค์การแรกๆ ที่ปรากฏขึ้นที่สำคัญที่สุดมี 2 องค์การคือ หารากัท อัล ตาหรีร อัลฟลัสดินี (Harakat al Tahrir al-Flastini) หรือ ฟ่าตาห์ (Fatah) และองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ (Palestine Liberation Organization) หรือ PLO องค์การทั้ง 2 นี้ได้กล่าวเป็นตัวแทนกึ่งทางการของประชาชนชาวอาหรับปาเลสไตน์ แต่ทั้ง 2 องค์การมีลักษณะที่แตกต่างกัน

2.1 องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ หรือ พี แอล โอ (PLO)

พี แอล โอ เป็นองค์การที่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป เริ่มต้นด้วยการที่ชาวอาหรับปาเลสไตน์ประมาณ 400 คน ได้ร่วมกันจัดให้มีการประชุม ปาเลสไตน์ เมชันแนล กองเกรส (Palestine National Congress) ขึ้นที่กรุงเยรูซาเลם ใน ค.ศ. 1963 โดยได้รับความสนับสนุนจากพระเจ้าอสุสเซนแห่งจอร์แดนพร้อมกับการประชุมครั้งนี้ก็ได้มีการจัดตั้งองค์การพี แอล โอ ขึ้นโดยได้รับเงินอุดหนุนจากสันนิบาตอาหรับ และมีการเปิดเป็นค่ายเพื่อฝึกฝนให้สมาชิกทำงานในลักษณะกองโจรด้วย

พี แอล โอ มีกำลังกองทัพคือ Palestine Liberation Army ประธานของ พี แอล โอ คือ อาหมัด ชูไกรี (Ahmad Shugairi) อย่างไรก็ตาม พี แอล โอ ก็มีจุดอ่อนโดยตัวของมันเองหลายอย่าง นับตั้งแต่บุคคลที่เป็นประธานขององค์การก็ไม่เป็นที่รู้จัก จนกระทั้งเมื่อมีการประชุมหลายครั้งในเมืองต่างๆ จึงทำให้เกิดความสนใจจากชาติต่างๆ มีการโฆษณาในหลายรูปแบบ นับตั้งแต่การประชุมที่เยรูซาเลם ใน ค.ศ. 1964 ที่ไกโร ค.ศ. 1965 ที่ฉวนกาชาค.ศ. 1966 และที่ไกโร ใน ค.ศ. 1968 จึงทำให้องค์การนี้เป็นที่สนใจของรัฐบาลอาหรับทั้งหลาย

2.2 องค์การฟ่าตาห์ เป็นองค์การลับ การเริ่มต้นขององค์การนี้ยังไม่มีหลักฐานแสดงแน่ชัด จนกระทั้ง ค.ศ. 1965 ที่เริ่มปรากฏให้เห็นขึ้นที่ พี แอล โอ เป็นองค์การที่เกิดก่อนและเป็นที่รู้จัก ผู้นำคนสำคัญที่สุดขององค์การฟ่าตาห์คือ ยัสเซอร์ อาราฟัต (Yasir Arafat) ซึ่งตั้งกับผู้นำ พี แอล โอ เพราะอาราฟัตไม่ได้เป็นเครื่องมือของรัฐบาลอาหรับใดๆ ขณะที่ พี แอล โอ เป็นเครื่องมือของรัฐบาลอาหรับทั้งหลายเพื่อใช้ต่อสู้กับอิสราเอล แต่พื้นเพเดิมของอาราฟัตไม่ค่อยดีนัก เพราะชอบดื่มเหล้า แต่เป็นคนมีความสามารถและมีพลัง ความพยายามศึกษาและเรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัว ได้หลบหนีจากชีวิตในค่ายจอร์แดน และได้รับการฝึกฝนให้เป็นวิศวกร แต่ไม่ได้รับตำแหน่งสำคัญในประเทศไทย

ดังที่มีผู้สังเกตว่าผู้นำองค์การฟ่าตาห์ไม่เพียงแต่มาจากชนชั้นที่แตกต่างกัน แต่ยังมี ความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับผู้นำของประเทศไทยอีกด้วย

กิจกรรมการเรียนที่ 2

จดข้อความเบรย์บีร์ที่บันทึกการเริ่มต้นขององค์การ พี แอล โอ และฟ่าตาห์

3. การต่อสู้ขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์

สังคมอาหรับ-อิสราเอล ปี 1967 ได้ให้อิกาสแก่าระพัตและฟ้าตาหในการต่อสู้ ทางการครั้งนี้ทำให้ผู้ลี้ภัยอาหรับจำนวน 175,000 คน ต้องถูกเคลื่อนย้ายอีกครั้งหนึ่ง และ ชาวปาเลสไตน์อีกมากกว่า 350,000 คน ถูกส่งมาเป็นผู้ลี้ภัยอีกจำนวน 1,375,915 คน องค์การ UNRWA ของสหประชาชาติ ต้องแบกภาระผู้ลี้ภัยจำนวน 1,375,915 คน สิ่งสำคัญยิ่งกว่า นั้นก็คือเป็นที่แน่ชัดว่าไม่มีรัฐบาลอาหรับของประเทศใดมีความเข้มแข็งหรือมีความสามารถ โครงสร้างของกองทัพอาหรับพิสูจน์แล้วว่าไม่คุ้มครองอิสราเอล ชาวอาหรับที่ไม่ใช่ชาวปาเลสไตน์ก็ ต้องทนทุกข์ด้วยความชุบชีวิตจากความพ่ายแพ้และการอพยพเข่นกัน

ข้อชนวนของอิสราเอลประกูลด้วยความเชื่อในความสำคัญของการสร้างความอ่อนแอด้วยตนเอง กองใจอาหรับปาเลสไตน์ได้ทำงานด้วยการต่อสู้ตรงพร้อมแคน ซึ่งต้องกระทำเพื่อความปลอดภัยของประชาชน กองใจจะได้เข้าแทนที่ทั้งหน่วยคอมมานโด และทหารของรัฐบาลประเทศอาหรับ ความจริงการทำงานของกองใจต้องต่อสู้ด้วยอาวุธที่ไม่ดี ความหมดศักดิ์สิทธิ์และกองทัพที่ กระฉัดกระจายดังที่ วิลเดียน คือทว่า “ได้เขียนไว้ว่า

“คำวัญเก่าที่ว่า ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของอาหรับจะเป็นการสืบสุดความมีอิสรภาพของปาเลสไตน์... หรือถ้าจะกล่าวอีกอย่างได้ว่า อิสรภาพของปาเลสไตน์จะเป็นหนทางของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของอาหรับ ความรู้สึกใหม่ของความเคารพด้วยของชาวปาเลสไตน์ และกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายตรงข้ามกับขัวญูเดิกน้อยของประชาชนในประเทศอาหรับภายหลังการพ่ายแพ้ในเดือนมิถุนายน และจัดหาจุดรวมสำหรับกิจกรรมทางการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ชาวปาเลสไตน์หนุ่นที่อาศัยอยู่ในจอร์แดนและเลบานอน”

อย่างไรก็ตาม กลุ่มกองใจก็มีได้หมดหวังในความต้องการของการเป็นผู้นำของชุมชน ปาเลสไตน์ อันที่จริงคำว่าชุมชน (Community) ยังคงเป็นคำที่มีความหมายที่เข้มแข็ง แต่การแบ่งแยกในวันเดียว ที่ยังคงอยู่ ชนรุ่นเก่ายังคงอ้างถึงผู้นำที่มีลักษณะเป็นเจ้าตัวประเทศ ขณะที่ ชุมชนหนุ่มบ้านยังคงรักษาความจริงก้าดีระดับหนุ่มบ้าน ดังเช่นทางฝั่งตะวันตกของจอร์แดน ขณะที่ผู้ลี้ภัยอาศัยอยู่ในค่าย ค่ายก็ได้ทำให้หนุ่มบ้านแห่ขยายพร้อมกับผู้นำ ผลประโยชน์และการจัดการ ด้วยตัวของตัวเองกับอำนาจประจำระดับท้องถิ่น ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ทำให้การพัฒนาที่จะนำไปสู่การ ก่อตั้งประเทศชาติต้องล้าหลัง อำนาจอยู่ในมือของกองใจซึ่งสามารถเคลื่อนย้ายจากหนุ่มบ้านแห่งหนึ่งมาสู่อีกแห่งหนึ่งและจากค่ายแห่งหนึ่งมายังค่ายอีกแห่งหนึ่งได้ โดยที่พวกเขามีความสามารถเดินทางข้ามพรมแดนได้ อย่างไรก็ตาม พวากองใจเหล่านี้ไม่เพียงแต่แยกกันเองเท่านั้น แต่ยังเป็นศัตรุกันอย่างมาก

การก่อตั้งกลุ่มผู้ลี้ภัยใหม่ซึ่งมีลักษณะผสมกันระหว่างการเมืองและทหาร การรวมกันของพวกลี้ภัยเก่าและการต่อสู้เพื่อมีอิทธิพลได้เกิดขึ้นอย่างลับๆ การต่อสู้ของกองใจจะสำเร็จได้

ก็จะต้องทำให้เกิดการปฏิวัติ เกิดความวุ่นวายและความดาย ดังที่ มิเชล ฮัดสัน (Michael Hudson) ได้สรุปไว้:

“ขณะที่ประเทศอาหรับกำลังอ่อนกำลังจากการพ่ายแพ้อิสราเอลในสงครามเดือนมิถุนายน ก.ศ. 1967 องค์การฟາตาห์ก็กำลังแผ่ขยาย และกลุ่มนี้ฯ ก็กำลังเริ่มปราบภูเข็น กลุ่มต่างๆ มี มากmany ที่ปราบภูเข็นแต่มีที่สำคัญอยู่ 2 กลุ่มคือ ชาอิกาห์ (Sa'iqah) ซึ่งเป็นความเคลื่อนไหว ของหน่วยคอมมานโดในได้โดยตรงโดยกองทัพซีเรีย และมีความเข้มแข็งอยู่บริเวณแนวน้ำซีเรีย และจอร์แดน ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งคือ Popular Front for the Liberation of Palestine กลุ่มที่ 2 นี้เจริญเติบโตขึ้นมาจากการรวมตัวกันของกลุ่มเล็กๆ 3 กลุ่ม ซึ่งมีกลุ่มที่สำคัญที่สุดใน 3 กลุ่มนี้ คือ กลุ่มความเคลื่อนไหวของนักชาตินิยมอาหรับหรือ ANM (Arab Nationalist Movement) การรวมกลุ่มดังกล่าววนี้ได้รับแรงกระตุ้นจากความพ่ายแพ้อิสราเอลในสงคราม ก.ศ. 1948 โดย มีชาปูเลสได้น์คนหนึ่งซึ่งเป็นคริสตเดียนชื่อ จอร์จ แฮบบัส (George Habash) ได้ก่อตั้ง ANM เพื่อฟื้นฟูปาเลสไตน์และตระหนักถึงอุดมคติของการคงอยู่อันยาวนานของประเทศอาหรับ ANM จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูปาเลสไตน์ซึ่งถือเป็นหัวใจของประเทศอาหรับ ซึ่ง วัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้จะสำเร็จได้ก็จะต้องได้รับความร่วมมือจากประเทศอาหรับทั้งหลายที่ยังคงอยู่ ดังนั้น ANM จึงสนับสนุนนโยบายของนัสเซอร์ ในปี 1950 ให้เป็นผู้นำในการรวมประเทศ อาหรับให้เข้มแข็งที่สุด แต่ในที่สุดก็ล้มเหลว และต้องกลับมาสู่ปัญหาเดิม คือ การฟื้นฟูปาเลสไตน์ แต่กลับมาด้วยอุดมคติสังคมนิยมที่รุนแรงอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนในปี 1948 และซึ่งอาจมีที่มิ่น ฟ่าตาห์และ พี แอล โอ “ไม่ได้มีส่วนร่วม”²

กิจกรรมการเรียนที่ ๓

องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ ถูกตั้งขึ้นมาด้วยจุดประสงค์อะไร

4. ความขัดแย้งระหว่างอิยิปต์ จอร์แดน ซีเรีย และการสนับสนุนกองโจรอาหรับ ปาเลสไตน์

ในปลาย ก.ศ. 1967 คนหนุ่มสาวจำนวนมากในจอร์แดนเริ่มให้ความสนใจต่อองค์การ ฟ่าตาห์ อายุ่ไม่ถึง 20 ปี แม้ว่าการปฏิบัติงานขององค์การนี้จะถูกจำกัดอย่างมากโดยรัฐบาลจอร์แดน แต่ฟ่าตาห์ก็ได้รับความสนับสนุนด้านการเงินจำนวนมากจากรัฐบาลอาหรับอื่น ๆ การที่ฟ่าตาห์ ไม่สามารถทำให้ตนประสบความสำเร็จในดินแดนที่ถูกอิสราเอลยึดครอง ฟ่าตาห์จึงจัดให้มีกองทหาร ที่ประสบความสำเร็จมาอย่างดีในด้านกลยุทธ์ ในการตอบโต้กองทัพอิสราเอล ฟ่าตาห์ได้

²“The Palestinian Arab Resistance Movement : Its Significance in the Middle East Crisis” The Middle East Journal, 23 (1969) p.297-8.

โจนตีหนูบ้าน カラマห์ (Karamah) และในพื้นที่ที่มีหน่วยคอมมานโด ในวันที่ 21 มีนาคม ค.ศ. 1968 อิสราเอลนีซัชชนะด้านกำลังทหาร ซึ่งฟตาห์เสียเปรียงในด้านการต่อสู้ ฟตาห์จึงใช้จิตวิทยาทางการเมืองโดยการแสดงทำท่าที่ว่ามีความสามารถในสนามรบ มีผลทำให้นั่งเชอร์หันเหความสนใจสนับสนุนของอียิปต์ที่มีต่อปาเลสไตน์ มาเป็นให้ความสนใจสนับสนุนฟตาห์

ความสัมพันธ์ระหว่างชาวอียิปต์และชาวปาเลสไตน์เห็นได้จากการแต่งงานซึ่งมีอยู่เป็นประจำ ชาวอียิปต์สนับสนุนชาวปาเลสไตน์เพื่อให้กดดันพระเจ้า叙สเซนแห่งจอร์แดน เพื่อให้สนับสนุนการเมืองของอียิปต์ และเพื่อให้ชาวปาเลสไตน์ช่วยแบ่งเวลาความก่อตั้งของอิสราเอล ที่มีต่อฐานะของอียิปต์ในบริเวณคลองสุเอซ (อย่างไรก็ตาม จะมีที่อียิปต์มีความสำคัญในเยเมน) อย่างไรก็ตาม ความสนใจของประเทศอาหรับทั้งหลายกับความสนใจของปาเลสไตน์ก็แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด จะเห็นได้ว่าขณะที่ห้อง 2 ฝ่ายตกลงในเรื่องใดๆ ก็ตาม ชาวปาเลสไตน์มักจะเรียกร้องเอาปาเลสไตน์ท่านั้นจะที่ประเทศอาหรับต่างแข่งขันกันโดยมีวัตถุประสงค์อื่นแอบแฝงอยู่ และถ้ามีความจำเป็นพวกเขาก็พร้อมที่จะทำลายโครงสร้างทางการเมืองของตะวันออกกลางเพื่อความปลอดภัยและความมั่นคงของประเทศตน จะเห็นได้ว่าจอร์แดนจะหันตัวไปดึงฐานะความอ่อนแอกของพวกคนแต่ต้องการจะทำงานเพื่อต่อต้านอิสราเอลเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยการรักษาฐานะของตนในค่ายแห่งชาติอาหรับ ชาวอียิปต์พยายามผลักดันอิสราเอลออกจากดินแดนของอียิปต์ที่ถูกอิสราเอลยึดครองแต่ก็ลักษณะของกองทัพที่จะเกิดขึ้นอีกรั้งหนึ่ง

ความขัดแย้งดังกล่าวนี้มีผลทำให้ความสนใจสนับสนุนฟตาห์ระหว่างชาวอาหรับปาเลสไตน์ ชาวอียิปต์และชาวจอร์แดนแตกหักลงอย่างรุนแรง ชาวปาเลสไตน์มักมีปฏิริยาที่ต่ำหน้าและไม่ไว้ใจชาวอาหรับอื่นๆ แต่พวกกองใจจะปาเลสไตน์ตระหนักกว่าในการเพิ่มฐานะความมั่นคงของตนได้นั้นจะต้องเผชิญหน้ากับรัฐบาลของประเทศอาหรับที่ตนพักอยู่ พวกกองใจจึงจำเป็นต้องสร้างฐานะให้กับตัวเองโดยไม่ให้เผชิญหน้ากับรัฐบาล และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายพวกเขางานเปิดประชุมสภาแห่งชาติปาเลสไตน์ (Palestine National Council) ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1968 ดังนั้นความเป็นผู้นำก่อตั้งของ พี แอด โอ จึงไม่มีพลังอย่างเต็มที่อีกต่อไป ฟตาห์ผลักดันคันหนาหนทางให้ตัวเองโดยการรวมเป็นองค์การและได้รับที่นั่ง 1 ใน 3 ของที่นั่งทั้งหมดในสภาดังกล่าวอย่างไรก็ตามฟตาห์ก็มิใช่องค์การกองโจรเพียงองค์การเดียวที่มีบทบาทในการปฏิบัติงานได้

ส่วนรัฐบาลซีเรียเผชิญกับการต่อสู้ทางอุดมคติกับอียิปต์ก็ตั้งใจจะสนับสนุนกลุ่มชาวปาเลสไตน์ซึ่งอยู่ในซีเรีย การตัดสินใจเริ่มกระทำในฤทธิ์ในไม้ร่วงของปี 1967 และระหว่างต้นปี 1968 กลุ่มซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อ ชา-อิกา (Sa'iqa) หรือกองหน้าของสหกรณ์ปลดปล่อยก็ได้ปรากฏขึ้น และพรรคอิรักิ นาษ (Iraqi Baath Party) ก็ได้จัดตั้งพรรคการเมืองซึ่งเป็นของกลุ่มชาวปาเลสไตน์ซึ่งอาหรับ ลิเบอเรชัน ฟร้อนท์ (Arab Liberation Front) ทั้งหมดได้รับความสนใจสนับสนุนจากรัฐบาลซีเรีย

กิจกรรมการเรียนที่ 4

อะไรคือสาเหตุของความขัดแย้งระหว่างอิสราเอล จอร์แดน และซีเรีย จนเชิง

5. ก่อการ ฯ ของชุมชนปาเลสไตน์และความยุ่งยาก

ภายหลังสงครามปี 1967 ได้มีคณะกรรมการเลือกฯ และก่อการ ฯ ของชุมชนปาเลสไตน์และความยุ่งยาก ได้รวมตัวกันจัดตั้งองค์การชื่อ Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP) และอีกหนึ่งคือ Arab Nationalist Movement (ANM) ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของอาหรับปาเลสไตน์มากกว่าเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเด่นของปาเลสไตน์ ดร.จอร์จ อับบาก แห่งมหาวิทยาลัยอเมริกาแห่งเบรุต เติมให้รับประทานการฟังการเมืองยังดับแรกของเขาระบุว่าเป็นผู้นำของ PFLP และที่ ANM ไม่ได้มีบทบาทอะไรมากไปกว่าสมาคมที่มีการอภิปรายปัญหา แต่รัฐบาลอิสราเอลคิดว่า ANM เป็นสิ่งสำคัญที่มีประโยชน์ต่ออาหรับโซเชียลสหภาพนีย์ (Arab Socialist Union) ซึ่งกำลังพยายามแสรวงหาหนทางสำหรับอิทธิพลทางการเมืองในต่างประเทศ

นอกจากก่อการ ฯ แล้วยังมีก่อการ ฯ ของ เวนเจนซ์ ยูธ (Vengeace Youth) ซึ่งมีความสัมพันธ์กับ ANM และมีส่วนร่วมกับมหาวิทยาลัยอเมริกาแห่งเบรุตด้วยเช่นกัน โดยมีผู้นำคนสำคัญชื่อ เนยิฟ ฮาวัตมาห์ (Nayif Hawatmah) ยังมีอีกกลุ่มหนึ่งคือ ปาเลสตินนิสต์ (Palestinian Liberation Front) ซึ่งนำโดย อาหมัด เจบริล (Ahmad Jabril) ผู้ซึ่งเคยเข้ารับใช้ในกองทัพซีเรีย ก่อการ ฯ ที่สุดท้ายคือ ฮีโร ออฟ เดอะรีเทิร์น (Heroes of the Return) นำโดย 瓦จิห์ มาดานี (Wajih al-Madani) โดยมีความสัมพันธ์กับ PELP ในเวลาประมาณ 6 เดือนภายหลังสงครามเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1967 ก่อการ ฯ ทั้งหมดดังกล่าวมาเนี้ ได้รวมตัวกันและย้อนรับ จอร์จ อับบาก เป็นผู้นำ แต่ละกลุ่มยังคงรักษาเอกลักษณ์ที่แตกต่างของตนและแหล่งที่มาของความสนับสนุนด้วย

อย่างไรก็ตาม ภายหลังการก่อการ ฯ PELP ไม่นานนักผู้นำคนใหม่คือจอร์จ อับบาก ก็ถูกบังคับให้หนีจากจอร์แดนไปซีเรียและถูกจับขังคุกอยู่เป็นเวลา 8 เดือน ในระหว่างเวลาที่นี้ได้มีการขัดแย้งกันทางอุดมคติระหว่างพวกที่นิยมชาติและพวกที่สนับสนุนชาว บนาทของพวกพ่อค้าที่นำส่งสาร ลัทธิที่รุนแรง และการให้การศึกษาทางการเมืองแก่ฝูงชนเพื่อต่อสู้ในบ้าน การปฏิวัติ เท่าๆ กับการต่อสู้เพื่อความเป็นผู้นำ อาหมัด เจบริล ได้เริ่มทดลองปฏิบัติการกับทหารจำนวนมาก ริบตันด้วยการจี้เครื่องบินของอิสราเอล ซึ่งกำลังจะเดินทางไปแอลจีร์ (Algiers) ในฤดูร้อน ค.ศ. 1968 ซึ่งได้เป็นหัวข้อข่าวสำคัญของหนังสือพิมพ์ในขณะนั้น อย่างไรก็ตาม กิจกรรมดังกล่าวเนี้ ต้องอาศัยความละเอียดและต้องมีเงินด้วย เหตุการณ์นี้ทำให้เกิดความเป็น

อันหนึ่งอันเดียวกันทั้งในยุทธวิธีและปรัชญาทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ขณะเดียวกันก็ทำให้เกิดการแบ่งแยกและความไม่สงบของประเทศที่ขัดแย้งกันของผู้นำทางการเมือง

ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1968 จอร์จ อับบัช ได้หนีออกจากคุกในเชิงเรือและพยายามลี้ภัยสิทธิอิกรั้งหนึ่งของความเป็นผู้นำ ซึ่งได้ทำให้เกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงกับผู้สืบทอดงานโดยพฤตินัยต่อจากอับบัช คือ เนย์ฟ ชาวัทมาห์ ในตอนต้นปี ค.ศ. 1969 พวກกองใจเรองตระหนักดีว่าพวกเขารู้สึกถูกกดดันให้ทำการเมืองและพยายามสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยการขัดแย้งกันเองและการประท้วงภายในกลุ่ม ดังนั้นจึงได้มีความพยายามครั้งใหม่ซึ่งมิใช่เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแต่เพื่อความอดทน กลุ่มต่างๆ จึงได้มีการลงนามในสนธิสัญญาเพื่อให้ห้ามอยู่ต่อไปและปล่อยให้ชีวิตอยู่ในค่ายลี้ภัยดำเนินต่อไป ได้มีการรวมตัวกันอีกรั้ง กายได้ซื้อใหม่คือ Popular Democratic Front for the Liberation of Palestine หรือ PFLP ซึ่งได้รับการพิจารณาเป็นส่วนหนึ่งขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ (พี แอล ไอ)

อย่างไรก็ตาม การแบ่งแยกอื่นๆ ก็ยังคงดำเนินต่อไป แม้แต่ภายในองค์การลึกๆ ก็ตาม อาจกล่าวได้ว่าความยุ่งยากอย่างรุนแรง ความวุ่นวายและความไม่มีระเบียบประภูมิชัดในชุมชนอาหรับปาเลสไตน์

กิจกรรมการเรียนที่ ๕

การจัดตั้งองค์การ PELP และ ANM มีวัตถุประสงค์อะไร จงอธิบาย

6. ความเป็นผู้นำของยัสเซอร์ อาระฟัต

ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1968 เมื่อมีการประชุมขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ หรือ PLO ครั้งที่ 4 ที่ไกโร ประเทศอียิปต์ ยัสเซอร์ อาระฟัต ก็เข้าร่วมประชุมในฐานะผู้นำขององค์การฟາตาห์ แต่เนื่องจากเหตุการณ์ความไม่มีความสามัคคีของผู้นำ PLO เขายังคงตัดสินใจว่าเวลาได้มาถึงแล้วสำหรับตัวเขาร่วมในการเป็นผู้นำของความเคลื่อนไหว ดังนั้น ยัสเซอร์ อาระฟัต จึงจัดให้มีการประชุมครั้งที่ ๕ ภายหลังการเจรจา กองใจเรองต่างๆ การประชุมจัดขึ้นในไกโรในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1969 เรียกการประชุมครั้งนี้ว่า ปาเลสไตน์ แนวแนล เคาะซิด (Palestine National Council) มีองค์การต่างๆ เข้าร่วมประชุมหลายองค์การ ในการประชุมครั้งนี้ ฟາตาห์ได้ที่นั่ง 33 ที่นั่ง จาก 105 ที่นั่ง ขณะที่ PELP ได้เพียง 12 ที่นั่ง ดังนั้น ชาอิกาห์วานี PELP จึงคว้ามาตกรับประชุมแต่ก็ไม่สำเร็จ ฟາตาห์เกือบจะอยู่ในฐานะผู้นำ ฟາตาห์ได้ก่อตั้งคณะกรรมการในเขตพื้นที่ที่มีผู้ลี้ภัยทั่วหมู่และมีทรัพย์สินของชาอิกานามา โดยได้มาจากองค์การร่วมกันระหว่างทหารและการเมืองในลักษณะลักษณะ องค์การร่วมกันดังกล่าวมีชื่อ

เฉพาะเป็นขบวนการของความปลดปล่อย การเชื่อมกันทางการคุณนาคม มีผู้ส่งข่าวซึ่งจะมีหน้าที่รายงานข่าวให้คณะกรรมการส่วนกลางและสำนักงานทางการเมือง องค์การร่วมนี้จำเป็นต้องอาศัยเงินจากประเทศอาหรับอื่นๆ และความจำเป็นในการได้รับความสนับสนุนกึ่งการทูตจากรัฐบาลของพวกเข้า องค์การนี้พยายามแสร้งหาเอกสารในฐานะเป็นประเทศปาเลสไตน์ ขณะที่ไม่ทำด้วยเป็นศัตรูกับเจ้าของบ้านหรือการทำให้เกิดการแตกแยกภายใน องค์การร่วมนี้พยายามใช้อาวุธต่อต้านอิสราเอลเพื่อเป็นหนทางสำหรับการนำมาซึ่งความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในชุมชนปาเลสไตน์ อย่างไรก็ตาม ยัสเซอร์ อาระฟัต ผู้นำของ派ตาห์กีได้รับเลือกให้เป็นประธานขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ (PLO) และคณะกรรมการพิเศษอีก 11 คน ก็อยู่ภายใต้การควบคุมของสมาชิก派ตาห์

เมื่ออาระฟัตได้เป็นประธาน PLO งานซึ่นแรกที่เบร์บทำคือการก่อตั้งหน่วยงานที่มีหน้าที่บังคับบัญชาการต่อสู้ด้วยอาวุธของปาเลสไตน์เพื่อให้ความร่วมมือด้านการปฏิบัติงานทางทหารกับกลุ่มสมาชิกกลุ่มอื่นๆ ในฤทธิ์อ่อน ค.ศ. 1969 ได้มีการจัดตั้งองค์การกองโจร 8 แห่ง ซึ่งได้เป็นตัวแทนของหน่วยงานดังกล่าวยกเว้น PFLP ยังคงอยู่โดยเดียว องค์การ PFLP ค่าวาการประชุมในเดือนกันยายน (September National Congress) ความเป็นศัตรูระหว่างองค์การ PFLP และกลุ่มกองโจรต่างๆ ระเบิดในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1970 กลุ่ม PFLP ถูกบังคับให้ร่วมกับกลุ่มอื่นๆ ในหน่วยงานที่มีหน้าที่บังคับบัญชาการต่อสู้ด้วยอาวุธของปาเลสไตน์ ซึ่งทำให้ PFLP ไม่พอใจและไม่เต็มใจที่จะให้ความร่วมมือ กลุ่มนี้ปฏิเสธที่จะยึดถือตามแนวกลยุทธ์ของกลุ่มอื่น และต้องการการแบ่งแยกต่างหากจะมีชื่อลับมีระบบความปลดปล่อยที่แยกต่างหากและรักษาลิทธิของตนเองในการกระทำที่เปลี่ยนอิสระ

ในที่สุดเมื่อมีการประชุมในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1970 ปรากฏว่าการประชุมครั้งนี้ถือว่าเป็นก้าวสำคัญที่จะนำไปสู่ความเคลื่อนไหวในการทำให้ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาวปาเลสไตน์ประสบความสำเร็จ แรงพลังที่มีอำนาจของความสามัคคีกันกำลังอยู่ในความคิดของทุกๆ คน พวากองโจรเรองคิดว่าพวกเขากำลังจะบรรลุถึงความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพซึ่งได้แสดงมานานนาน เป็นความมีประสิทธิภาพของชุมชนทางการเมือง อย่างไรก็ตาม ยังมีอุปสรรคอีกอย่าง หนึ่งนั้นคือ กษัตริย์จอร์แดน การประทับนั่งเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น 2 ครั้ง ซึ่งชาวปาเลสไตน์เรียกว่า “กรีน จูน” (Green June) และ “แบล็ก เซপtember” (Black September)

กิจกรรมการเรียนที่ ๖

จงอธิบายบทบาทและความสามารถของยัสเซอร์ อาระฟัต ในฐานะผู้นำองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์

7. ความขัดแย้งระหว่างองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์กับรัฐบาลจอร์แดน

ในระบบทั้งความสันพันธุ์ระหว่างชาวปาเลสไตน์กับจอร์แดนมักจะตึงเครียดเสมอ หลักคำสอนทางการเมืองขึ้นพื้นฐานของกลุ่มกองโจรทั้งหมดก็คือ ชาวปาเลสไตน์จะก่อตั้งชุมชนที่ฉลาดรอบคอบ แต่รัฐบาลจอร์แดนพิจารณาชาวปาเลสไตน์ที่อาศัยอยู่ในจอร์แดน (รวมทั้งผู้ต่างด้าวในต่างด้าว) ว่าเป็นชาวจอร์แดนขณะเดียวกันที่ก่อตั้ง 2 ฝ่ายมีความแตกต่างกันจะเห็นได้ว่าในเรื่องอุดมการณ์และการบริหารงานของรัฐบาลจอร์แดนและขององค์การกองโจรของปาเลสไตน์ มีความแตกต่างกันมากขึ้นเรื่อย ๆ

7.1 กรีน จูน (Green June)

ในวันที่ 9 มิถุนายน ค.ศ. 1970 เมื่อมีความพยายามป้องประเทศน้ำมีพระเจ้าอุสเซน แห่งจอร์แดน รัฐบาลจอร์แดนเชื่อว่าเป็นการกระทำของกลุ่มโจร ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนี้เป็นเพียงหนึ่งในหลาย ๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างวัน เวลา อันดึงเครียดของเดือนมิถุนายน กองโจรได้โจมตีพระราชวังและสถานีวิทยุ ขณะที่ PFLP ยึดโรงเรียน 2 แห่งที่เมืองอัมมานและยึดบุคคลผู้เป็นเจ้าของโรงเรียนอีก 80 คน เป็นตัวประกันเพื่อให้เป็นที่ดึงดูดความสนใจของโลกภายนอก กองโจรมีจุดประสงค์ร่วมที่เห็นได้ชัดคือการทำให้รัฐบาลจอร์แดนที่กำลังอ่อนแปรให้ยอมตกลงกับแผนการณ์ของกองโจร ซึ่งเท่ากับเป็นการเชือเชิญให้อิสราเอลเข้ามุก្តรุกจอร์แดน

แผนการณ์อันแรกของกองโจรคือ การเรียกร้องให้รัฐบาลจอร์แดนช่วยเหลือพวคุน และขับไล่กลุ่มชนตระกูลผู้ทำหน้าที่เป็นผู้บังคับบัญชาของทัพและให้ไล่ข้าราชการที่จงรักภักดี การกระทำการแผนการณ์ดังกล่าวจะต้องไม่ให้เกิดการเผชิญหน้ากันและต้องทำอย่างถูกกฎหมายด้วยดังนั้น ยัสเซอร์ อะ拉ฟัตผู้นำ PLO จึงขอร้องรัฐบาลอาหรับทั้งหลายให้เข้ามามีส่วนร่วมในการเจรจา ปรากฏว่าพระเจ้าอุสเซนยอมรับคำเรียกร้องของกองโจรท่ามกลางความแยกใจของหลายฝ่ายรวมทั้งกลุ่มของพระองค์และข้าราชการคนอื่น ๆ แต่ได้ทรงกล่าวเดือนก่อนจาว่า การขยันขยันนี้ถือว่าเป็นครั้งสุดท้าย พระองค์ยังทรงกล่าวอีกว่า การผลักดันของกองโจรครั้งต่อไปจะนำมาซึ่งสิ่งครุภัย อย่างไรก็ตาม พวคุนของกองโจรไม่เชื่อพระองค์ พระองค์จึงต้องเขียนตัญญาแก่กองโจร ดังที่หนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์ (New York Times) รายงานในวันต่อมาว่า “สัญญาที่พระเจ้าอุสเซนได้เขียนกับผู้นำกองโจรอะ拉ฟัตนี้ได้นำมาสู่การอนุญาตให้ชาวปาเลสไตน์มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในกิจการต่าง ๆ ของรัฐบาลจอร์แดน”

ชาวปาเลสไตน์พยายามทำงานโดยยึดถือแนวทางของกองโจรในแอลจีเรีย แต่ความจริงแล้วการปฏิบูรณ์ตั้งงานของกองโจรปาเลสไตน์อยู่ภายใต้สถานการณ์ที่แตกต่างจากแอลจีเรีย ทั้งนี้ เพราะชาวปาเลสไตน์ไม่เพียงแต่แบ่งแยกในหมู่พวคุนเองอย่างรุนแรงเท่านั้นยังมีความเกลียดชังกันเอง ขณะที่แอลจีเรียมีกำลังมากกว่าเข้มีนายทหารฝ่ายเสนาธิการมากกว่าซึ่งชาวแอลจีเรียเรียกว่า กองทัพภายในรถลังก์มีมาก ซึ่งรถลังนี้สร้างขึ้นในแอลจีเรียโดยพวคุนของกองโจร

ซึ่งฝรั่งเศสสมัยที่ปกครองแอลจีเรียไม่สามารถทำลายได้ ขณะที่กองโจรอาหรับไม่มีโอกาสในกิจกรรมทางการเมืองภายในดินแดนที่ถูกอิสราเอลยึดครอง บริเวณฟั่งตะวันตกไม่มีกองโจรหรือองค์การใดสร้างฐานที่ปักดิ้นในด้านการบริหารงานได้ ในบริเวณกาชา กองโจรล้มเหลวทางการเมืองและการบริหารงาน ชาวอิสราเอลได้ทำลายโอกาสของพวกรกองโจรด้วยเหตุนี้เองจึงเป็นการนังคบให้กองโจรปฏิบัติงานโดยวิธีคอมมานโดซึ่งด้วยวิธีเท่านี้แม้แต่ชาวแอลจีเรียก็ไม่เคยประสบความสำเร็จ จะเห็นได้ว่าระหว่าง ค.ศ. 1968-1970 ด้วยการปฏิบัติงานของกองโจรปาเลสไตน์ เพียงแค่มีผลทำให้ชาวอิสราเอลเสียชีวิตน้อยกว่า 300 คน ขณะที่ในปลาย ค.ศ. 1970 อิสราเอลได้ยิงชาวปาเลสไตน์เสียชีวิตจำนวน 1,800 คน และกักขังไว้อีก 2,500 คน

ในเรื่องการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาวแอลจีเรียเพื่อต่อต้านฝรั่งเศสนั้น ก็ประสบความสำเร็จมากกว่า แม้จะไม่ทั้งหมดดีตาม ขณะที่ชาวปาเลสไตน์ยังอ่อนแอบากในเรื่องนี้ ไม่สามารถรวมตัวกันเพื่อทำให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพได้ ชาวอิสราเอลได้รับประโยชน์จากการแอกแยกน้อยย่างเต็มที่โดยสามารถทำลายหมู่บ้านและรวมรวมประชาชนให้เป็นกลุ่มได้

ในระหว่างฤดูร้อน ค.ศ. 1970 เมื่อสหราชอาณาจักรพยายามที่จะนำแผนการโรเจอร์ (Rogers Plan) มาใช้ อิสราเอลก็ได้ร้องเรียนอย่างสุนัขรอนคอมเพื่อขอให้มีการกำหนดเขตหยุดยิงในส่วนของ ประธานาธิบดีนัสเซอร์ของอียิปต์และอยู่ในมอสโก ได้ยอนรับการทำงานที่เรื่องเขตหยุดยิงดังกล่าว ดังจะเห็นได้ว่า ได้มีการเจรจาภักดิ์ของค่ายที่ 3 อย่างไม่เป็นทางการแต่ไม่ความมั่นใจ มีผลทำให้กองโจรกลุ่มนี้ชื่อ Action Organization for the Liberation of Palestine ตั้งใจที่จะยอมรับเขตหยุดยิง แต่ครั้นเมื่อประธานาธิบดีนัสเซอร์ประกาศว่าอียิปต์ยอมรับเขตหยุดยิงในวันฉลองการปฏิวัติอียิปต์ ปรากฏว่าทั้งอียิปต์และนัสเซอร์ถูกวิจารณ์อย่างรุนแรงโดยองค์การ พี แอล โอ ซึ่งออกรายการวิทยุกระจายเสียงที่โคiro นัสเซอร์ได้ตอบด้วยการประกาศห้ามการกระจายเสียงจากโคiro อีกต่อไป

อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าความเคลื่อนไหวขององค์การกองโจรปาเลสไตน์จะต้องล้มเหลวลง อย่างน้อยก็เห็นได้ชัดว่าถูกรังเกียจโดยรัฐบาลอียิปต์ ส่วนในจอร์แดนกองโจรก็มีชีวิตอยู่ด้วยความเป็นศัตรูซึ่งนับวันจะเพิ่มมากขึ้นและในบรรดาคนที่เข้มแข็ง แม้แต่ในซีเรียก็จะถูกจำกัดในเรื่องกิจกรรมต่างๆ และไม่เป็นที่ไว้วางใจของรัฐบาล ในเดือนตุลาคม โจรก็ไม่ได้รับความสนับสนุนและไม่เป็นที่ต้องการของประเทศ กองโจรจึงพน眷มองว่าอยู่ในฐานะที่อันตราย การทำงานของอิสราเอลเป็นข้อเสนอสำหรับเขตหยุดยิง จึงเป็นการเสี่ยงอย่างมากสำหรับกองโจร

7.2 แบล็ค เซพtember (Black September)

ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1970 ความตึงเครียดที่เมืองอัมมานในจอร์แดนได้ถึงจุดสูงสุด ทุกคนมีอาชญากรรม สมาชิกขององค์การพี แอล โอ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ร่วมกันคือการ

ทำสังคมเพื่อความเป็นอิสระของชาติปาเลสไตน์ สมาชิกเหล่านี้มีปืนไรเฟลอัตโนมัติจำนวนมาก เดือกระโดดร่ม วางท่าไหญ์โดยซึ่งทำให้ทหารจ่อร์เดนไม่พอใจ ขณะที่ทหารจ่อร์เดนแบกปืนไรเฟลของอเมริกาซึ่งใช้ในสงครามโลกครั้งที่ 2 การเผชิญหน้ากันเกิดขึ้นที่มุนถนนแห่งหนึ่ง ทุกคนพร้อมที่จะยิง ความต้องการขององค์การก่อจลาจลเพื่อจุดประกายไฟให้ลูกเจ้าชายในประเทศท่านนั้น

กองโจรประสบความสำเร็จมากที่สุด ในวันที่ 7 กันยายน มีการจี้สายการบินต่างๆ คือ Swissair DC-8, TWA 707 และ Pan American 747 ต่อมาในวันที่ 9 กันยายน กองโจร PFLP ได้จี้สายการบิน BOAC VC 10 สายการบินทั้งหมดยกเว้นสายการบินแพนอเมริกัน ถูกนั่งคันให้บินไปสู่เขตแห่งหนึ่งซึ่งถูกคลังไว้ในสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับเมืองแมฟราก (Mafraq) ในจอร์เดนภาคเหนือและผู้โดยสารพร้อมทั้งนักบินทุกคนกำลังอยู่ในอันตราย PFLP ประกาศว่า พื้นที่ดังกล่าวอยู่ในเขตการควบคุมของตนและไม่ได้ตกเป็นของใครอื่น พวากองโจรไม่เพียงแต่ยืนในความสามารถของตนในการทำสังคมท่านนั้น แต่ยังยืนยันในสิทธิของตนที่จะทำเช่นนั้นโดยไม่คำนึงถึงรัฐบาลจอร์เดน ฝ่ายกองทัพจ่อร์เดนทั้งที่เป็นตัวแทนและสัญลักษณ์ของรัฐบาลปราศจากกำลังไม่สามารถทำอะไรได้ กองโจรย่ำญี่ปุ่นจะระเบิดผู้โดยสารนักบินและเครื่องบิน ถ้ามีความพยายามใดๆ ที่จะทำให้คนเหล่านี้เป็นอิสระ

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า พวากองโจรระบุนักว่าการเคลื่อนไหวของตนดังกล่าวช่วยให้ตนทรงตัวอยู่ได้ ดังเช่นเหตุการณ์ในวันต่างๆ ของเดือนกันยายน ที่เรียกว่า แบล็ก เซptember (Black September) เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้พระเจ้าอสแซนถูกทำให้ตัวด้วย พระองค์จึงตัดสินพระทัยว่าจะต้องทำลายกองโจรให้ได้ ไม่เช่นนั้นพระองค์คงจะต้องเฝ้ามองดูบลังก์ของพระองค์น่องเลือดและสลายไปในที่สุด แต่ความจริงแล้วดูเหมือนว่าพระองค์จะไม่ต้องเลือก เพราะถ้าพระองค์ไม่ทรงทำอะไร กองทัพก็จะต้องทำอะไรสักอย่างโดยปราศจากพระองค์ ในวันที่ 15 กันยายน พระองค์จึงทรงดึงรัฐบาลทหารเพื่อ “รักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยและก่อตั้งอำนาจอธิปไตยของประเทศไทย” กองทัฟได้เคลื่อนที่อย่างรวดเร็วให้อาชญาทุกชนิดที่มี รวมทั้งปืนใหญ่ขนาดหนักเพื่อใช้ต่อต้านส่วนต่างๆ ของเมืองหลวงที่มีที่ตั้งหลักแหล่งของพวกลัทธิ ความเคลื่อนไหวของกองทัพทำให้มีผู้เสียชีวิตมากมาย การต่อสู้ที่หนักที่สุดคือในวันที่ 26 กันยายน และพระเจ้าอสแซนเดินทางไปปีกิโรเพื่อไปเข็นสัญญาแก้บัลลังก์เซอร์ อาระฟัตเพื่อยุติการค่อสู้ ความเคลื่อนไหวของกองโจรในจอร์เดนจึงสงบลง แต่แล้วอีก 6 เดือนต่อมาได้มีความเคลื่อนไหวใหม่เป็นการก่อการจลาจลโดยทั่วไป

กิจกรรมการเรียนที่ 7

เหตุการณ์ที่เรียกว่า “กวน ยุน” และ “แบล็ก เซปติเมبر” คืออะไร แตกต่างกันอย่างไร

8. ความสื้นหวังขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ในการเป็นผู้นำทางการเมืองของชุมชนปาเลสไตน์

พวกกองโจรในจอร์เดนรูกขับไล่กลับไปสู่ความสื้นหวังในจุดประสงค์สำคัญทางการเมือง แต่ก็มีกลุ่มใหม่ลักษณะดำเนินการต่อไปในเดือนมิถุนายน ก.ศ. 1971 มีผลให้กลั่นนำ้มันของอิสราเอลรูกโรมดี และในปีเดียวกันนี้ปรากฏว่าท่อลำเลียงน้ำมันของเมริกาซึ่งส่งน้ำมันจากบ่อน้ำมันของอาหรับก็ถูกทำลายถึง 5 ครั้ง ต่อนามาในเดือนพฤษภาคม ก.ศ. 1972 นายกรัฐมนตรีจอร์แดนรูกมาตรฐาน กองโจรยังคงโจมตีต่อไปอย่างโหดร้ายและประสบความสำเร็จในการโจมตีฐานะแห่งหนึ่งของอิสราเอล เหตุการณ์สำคัญ 2 ครั้ง ได้เกิดขึ้นในปีเดียวกันก็คือ การที่ PFLP ประสบความสำเร็จในการโจมตีสนามบินลอด (Lod Airport) ของอิสราเอล และมีการลักพาตัวและฆาตกรรมสมาชิกจำนวน 11 คน ของทีมโอลิมปิกอิสราเอล (Israeli Olympic Team) การกระทำการดังกล่าวของกลุ่มกองโจรรูกพิจารณาว่าเป็นการกระทำการของกลุ่มคนที่สื้นหวังและพ่ายแพ้ทั้งนี้ เพราะพวกฯประสบความล้มเหลวในจุดประสงค์ทางการเมืองดังกล่าวแล้ว

พวกกองโจรรูกขับไล่ออกจากจอร์แดน แต่พวกฯได้รับและใช้กลังต่อสู้ต่อไปและมุ่งตรงไปยังเลบานอนที่ซึ่งมีผู้ลี้ภัยอยู่ถึง 300,000 คน ณ จุดนี้อิสราเอลเข้าแทรกแซง เพราะอิสราเอลเกรงว่ากองโจรจะใช้ที่พักในเลบานอนเป็นฐานเพื่อโจมตีอิสราเอล ในขณะเดียวกันเลบานอนก็อาจถือโอกาสโจมตีอิสราเอลด้วยก็ได้เพื่อเป็นการแก้แค้น ทั้งนี้พระกองกำลังของอิสราเอลเคยโจมตีสนามบินนานาชาติที่เบรุตมาแล้วในเดือนธันวาคม ก.ศ. 1968 และยังมีการโจมตีอิสราเอลซึ่งเป็นการปฏิบัติการในระดับกว้างใน ก.ศ. 1969 และ 1972 ซึ่งในเหตุการณ์ครั้งหลังนี้กองทัพอิสราเอลได้ดินแดนภาคใต้ของอิสราเอลมากมาย ดังนั้น อิสราเอลจึงเตือนชาวเลบานอนให้ระวังการโจมตีของอิสราเอลเหมือนที่เคย ด้วยเหตุผลที่ว่าเลบานอนให้ความร่วมมือกับกองโจรเลบานอนเจ็บกับกองโจรพาต้าให้ตกลงที่จะไม่โจมตีเบรุตและได้ฆ่าผู้นำ 3 คน เกิดการจลาจลนองเลือด กองโจรต้านชาวนะเลบานอนว่าเข็มลูกและได้ลักพาตัวทหารเลบานอนไป 2 คน รู้ญาติเลบานอนตอบโต้อย่างแรงทำลายค่ายที่พักของกองโจร

ดังนั้น นับจากเดือนมิถุนายน ก.ศ. 1970 ถึงเดือนพฤษภาคม ก.ศ. 1973 การเคลื่อนไหวของกองโจรปาเลสไตน์ซึ่งมีอาชีวกิจพนัติว่องอยู่ในฐานที่ตั้งต่อไปในเลบานอน พวกกองโจรไม่สามารถยืนยันถึงความเป็นผู้นำด้านการเมืองและการปกครองเนื่องอื้นที่ส่วนต่างๆ ที่ยังคงอยู่ได้ พวกฯได้รับการขัดขวางอย่างรุนแรงในประเทศอาหรับทั้ง 2 ดังกล่าวคือจอร์แดนและเลบานอน ขณะเดียวกันก็อยู่ในประเทศอาหรับอื่นๆ อย่างอุดหนะและขุนแคน เช่นในอิรัก ซีเรียและอิรัก แต่พวกฯไม่ประสบความสำเร็จในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในชาวนะเลสไตน์เหล่านี้ซึ่งมีชีวิตอยู่อย่างสื้นหวังอย่างแท้จริง พวกฯเคยกล่าวว่าสันติภาพจะไม่มีความปลอดภัยถ้าปราศจากการเมืองส่วนร่วมของพวกฯ ซึ่งแสดงให้เห็นแล้วว่าไม่เป็นความจริง

ความจริงแล้วปัญหาป่าเลส์ไตน์ถูกทอดทิ้งให้เป็นประเด็นหนึ่งในระเบียบวาระการประชุมอย่างไม่เป็นทางการ และเป็นประเด็นปัญหาที่ไม่มีคำตอบจากทุกฝ่าย

กิจกรรมการเรียนที่ ๘

หานเห็นว่าการทำงานขององค์การกองโจรป่าเลส์ไตน์ประสบความสำเร็จหรือไม่เพียงใด

สรุปท้ายบท

ภายหลังการพ่ายแพ้ชัยชนะดังแต่สังคมป่าเลส์ไตน์เป็นต้นมา ชาวอาหรับป่าเลส์ไตน์ก็ต้องพยายามออกจากป่าเลส์ไตน์ โดยเข้าไปอาศัยอยู่ในค่ายผู้ลี้ภัยในประเทศอาหรับค้างๆ เช่น เลบานอน ซีเรีย จอร์แดน และอิรักฯ ชีวิตในค่ายผู้ลี้ภัยเหมือนตกนรกทั้งเป็นชาวอาหรับป่าเลส์ไตน์เหล่านี้จึงเริ่มต้นรวมตัวกันเป็นองค์การกองโจรโดยมีจุดประสงค์ที่จะร่วมกันสร้างชาติป่าเลส์ไตน์ขึ้นใหม่ แต่พวกเขายังประสบปัญหามากมายและไม่ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย

การประเมินผลท้ายบท

1. จงอธิบายถึงลักษณะทั่วไปของผู้ลี้ภัยอาหรับป่าเลส์ไตน์และความพยายามสร้างชาติ
2. เหตุใดชาวอาหรับป่าเลส์ไตน์ผู้ลี้ภัยจึงรวมตัวกันและก่อตั้งองค์การกองโจรป่าเลส์ไตน์ขึ้น
3. จงอธิบายถึงการทำงานขององค์การ พี แอล โอ และองค์การฟ่าดาห์ ว่าประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด
4. จงวิเคราะห์สาเหตุของความขัดแย้งระหว่างองค์การปลดปล่อยป่าเลส์ไตน์กับรัฐบาลจอร์แดน รวมทั้งเหตุการณ์รุนแรงที่เกิดขึ้นด้วย